

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2016. november 10.*

„Előzetes döntéshozatal — Sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás — Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés — Európai elfogatóparancs — 2002/584/IB kerethatározat — Az 1. cikk (1) bekezdése — Az »igazságügyi hatósági határozat« fogalma — A 6. cikk (1) bekezdése — A »kibocsátó igazságügyi hatóság« fogalma — A Rikspolisstyrelsen (nemzeti rendőrségi hivatal, Svédország) által szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs”

A C-452/16. PPU. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság, Hollandia) a Bírósághoz ugyanazon a napon érkezett, 2016. augusztus 16-i határozatával terjesztett elő a

Krzysztof Marek Poltorak

ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásával kapcsolatos eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: T. von Danwitz tanácselnök, Juhász E., C. Vajda, K. Jürimäe (előadó) és C. Lycourgos bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2016. október 5-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- K. M. Poltorak képviseletében S. Wester advocaat,
- a holland kormány képviseletében M. Bulterman, H. Stergiou és B. Koopman, meghatalmazotti minőségben,
- a német kormány képviseletében T. Henze, M. Hellmann, J. Möller és R. Riegel, meghatalmazotti minőségben,
- a görög kormány képviseletében E. Tsaousi, meghatalmazotti minőségben,
- a finn kormány képviseletében S. Hartikainen, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: holland.

- a svéd kormány képviselőjében A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, N. Otte Widgren, H. Shev és F. Bergius, meghatalmazotti minőségben,
 - az Európai Bizottság képviselőjében R. Troosters és S. Grünheid, meghatalmazotti minőségben,
- a főtanácsnok indítványának a 2016. október 19-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: kerethatározat) 1. cikke (1) bekezdésének és 6. cikke (1) bekezdésének értelmezésére vonatkozik.
- 2 Ezt a kérelmet egy év három hónapig tartó szabadságvesztés-büntetés Svédországban történő végrehajtása céljából a Rikspolisstyrelsen (nemzeti rendőrségi hivatal, Svédország; a továbbiakban: svéd rendőrségi hivatal) által Krzysztof Marek Poltorak ellen kibocsátott európai elfogatóparancs Hollandiában történő végrehajtásával összefüggésben terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A kerethatározat (5)–(9) preambulumbekkezdésének szövege a következő:
 - „(5) Az Uniónak abból a kitűzött céljából, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségévé váljon, következik a tagállamok közötti kiadatás eltörlése és annak az igazságügyi hatóságok közötti átadási rendszerrel való felváltása. Emellett az elítéltek vagy gyanúsítottak – büntetőítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő – átadásának új, egyszerűsített rendszerének bevezetése lehetővé teszi a jelenlegi kiadatási eljárások bonyolultságának és a jelenlegi kiadatási eljárásokban rejlő késlekedés kockázatának a megszüntetését is. A tagállamok között mindeddig irányadó hagyományos együttműködési kapcsolatokat a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségében a büntetőügyekben hozott bírósági határozatok szabad mozgásán nyugvó rendszernek kell felváltania mind az ítélethozatal előtti, mind az azt követő szakaszban.
 - (6) Az e kerethatározatban előírt európai elfogatóparancs az első konkrét megvalósulása a büntetőjog területén a kölcsönös elismerés elvének, amelyre az Európai Tanács az igazságügyi együttműködés »sarokköveként« utalt.
 - (7) Mivel az 1957. december 13-i európai kiadatási egyezményre épülő többoldalú kiadatási rendszer felváltását a tagállamok egyoldalúan eljárva nem képesek kielégítően megvalósítani, és e cél – nagyságát és hatásait tekintve – az unió szintjén jobban megvalósítható, a Tanács az [EU] 2. [cikkben] és az [EK] 5. [cikkben] foglalt szubszidiaritás elvével összhangban intézkedéseket fogadhat el. Az arányosság elvének megfelelően, amelyet az utóbbi cikk rögzít, ez a kerethatározat nem lép túl az e cél megvalósításához szükséges mértéken.

- (8) Az európai elfogatóparancs végrehajtásaként hozott határozatokat megfelelően ellenőrizni kell, ami azt jelenti, hogy annak a tagállamnak az igazságügyi hatósága határoz az átadásról, amelyben a keresett személyt elfogták [helyesen: hogy abban a tagállamban, amelyben a keresett személyt elfogták, igazságügyi hatóság határoz az átadásról].
- (9) A központi hatóságok szerepének az európai elfogatóparancs végrehajtásában a gyakorlati és igazgatási segítségnyújtásra kell korlátozódnia.”
- 4 A kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs meghatározása és végrehajtásának kötelezettsége” címet viselő 1. cikke a következőképpen rendelkezik:
- „(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.
- (2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.
- [...]”
- 5 A kerethatározat 3., 4. és 4a. cikke felsorolja az európai elfogatóparancs végrehajtása kötelező és mérlegelhető megtagadásának okait. A kerethatározat 5. cikke a kibocsátó tagállam által egyedi esetekben nyújtandó garanciákkal foglalkozik.
- 6 A kerethatározatnak „Az illetékes igazságügyi hatóságok meghatározása” címet viselő 6. cikke értelmében:
- „(1) Kibocsátó igazságügyi hatóság a kibocsátó tagállamnak az az igazságügyi hatósága, amely ezen állam joga szerint az európai elfogatóparancs kibocsátására illetékes.
- (2) Végrehajtó igazságügyi hatóság a végrehajtó tagállamnak az az igazságügyi hatósága, amely ezen állam joga szerint az európai elfogatóparancs végrehajtására illetékes.
- (3) A tagállamok mindegyike tájékoztatja a Tanács Főtitkárságát a joga szerinti illetékes igazságügyi hatóságról.”
- 7 A kerethatározatnak „A központi hatóság részvétele” címet viselő 7. cikke a következőket írja elő:
- „(1) Az illetékes hatóságok támogatására minden tagállam kijelölhet egy vagy – ha jogrendszere úgy rendelkezik – több központi hatóságot.
- (2) A tagállam, ha ez igazságszolgáltatási rendszere felépítése következtében szükséges, központi hatóságát (hatóságait) bízhatja meg az európai elfogatóparancsok hatósági továbbításával és fogadásával, továbbá az ezekkel kapcsolatos minden egyéb hivatalos levelezéssel.
- Az a tagállam, amely élni kíván az e cikkben biztosított lehetőségekkel, a Tanács Főtitkárságához eljuttatja az általa kijelölt központi hatóságra vagy központi hatóságokra vonatkozó nyilatkozatokat. Ez a tájékoztatás a kibocsátó tagállam minden hatóságára kötelező.”

A holland jog

- 8 Az Overleveringswet (a személyek átadásáról szóló törvény) ülteti át a holland jogba a kerethatározatot. E törvény 1. cikkének szövege a következő:

„E törvény alkalmazásában:

[...]

- b) európai elfogatóparancs: az Európai Unió valamely tagállama igazságügyi hatóságának azon írásbeli határozata, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam igazságügyi hatósága valamely személyt elfogjon és átadjon;

[...]

- i) kibocsátó igazságügyi hatóság: az Európai Unió valamely tagállamának az európai elfogatóparancs kibocsátására a belső jog értelmében hatáskörrel rendelkező igazságügyi hatósága;

[...]”

- 9 A személyek átadásáról szóló törvény 5. cikke következőképpen rendelkezik:

„Az Európai Unió többi tagállamának kibocsátó igazságügyi hatóságai részére való átadásra kizárólag e törvény rendelkezései vagy az annak alapján elfogadott rendelkezések tiszteletben tartásával kerülhet sor.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 10 2012. december 21-én a Göteborgs Tingsrätt (göteborgi elsőfokú bíróság, Svédország) K. M. Poltorak lengyel állampolgárral szemben egy év három hónapig tartó szabadságvesztés-büntetést szabott ki súlyos testi sértésnek minősülő tényállás alapján. 2014. június 30-án a svéd rendőrségi hivatal európai elfogatóparancsot bocsátott ki K.M. Poltorak ellen e büntetés Svédországban való végrehajtása céljából.
- 11 K. M. Poltorak elfogása és a svéd hatóságoknak való átadása céljából megkeresték a rechtbank Amsterdamot (amszterdami bíróság, Hollandia) mint az említett európai elfogatóparancs végrehajtó igazságügyi hatóságát.
- 12 Az ugyanezen európai elfogatóparancsot kibocsátó hatóságra vonatkozóan a svéd hatóságokhoz intézett információkérést követően az említett bíróság információkhoz jutott többek között e hatóság struktúrájára, függetlenségére, működésére és hatásköreire, valamint azon eljárásra és kritériumokra vonatkozóan, amelyek alapján az említett hatóság – szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából – európai elfogatóparancsok kibocsátásáról határoz.
- 13 Ezen információkra, valamint a Tanács európai elfogatóparanccsal kapcsolatos nemzeti gyakorlatokról szóló, 2008. október 21-i értékelő jelentésében [A kölcsönös értékelések negyedik fordulójáról szóló értékelő jelentés – „Az európai elfogatóparancs és a tagállamok közötti megfelelő átadási eljárások gyakorlati alkalmazása”: Svédországra vonatkozó jelentés (9927/1/08 REV 2)] szereplő információkra tekintettel a kérdést előterjesztő bíróságnak kétségei vannak azt a kérdést illetően, hogy a svéd rendőrségi hivatalhoz hasonló valamely rendőrség által kibocsátott európai elfogatóparancsot a

kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „igazságügyi hatóság” által kibocsátottnak kell-e tekinteni, valamint hogy következésképpen ez az európai elfogatóparancs a kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „igazságügyi hatósági határozatnak” minősül-e.

- 14 E tekintetben ez a bíróság arra kíván választ kapni, hogy az „igazságügyi hatósági határozat” és az „igazságügyi hatóság” kerethatározat értelmében vett fogalmait akként kell-e értelmezni, hogy azok az uniós jog önálló fogalmai, vagy hogy a tagállamok szabadon határozhatják meg ezek értelmét és hatályát.
- 15 Abban az esetben, ha az említett fogalmakat a Bíróság az uniós jog önálló fogalmainak tekinti, a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy e fogalmak azt vonják maguk után, hogy az európai elfogatóparancsot olyan hatóság bocsássa ki, amelynek jogállása és hatáskörei lehetővé teszik számára, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátásának szakaszában megfelelő bírósági védelmet kínáljon. A kerethatározat alapjául szolgáló, kölcsönös elismerés elvére tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy egy ehhez hasonló hatóságnak bíróságnak vagy ügyészségnek kell lennie, így kizárt, hogy az európai elfogatóparancsot rendőrség bocsáthassa ki.
- 16 Arra az esetre, ha ezek a fogalmak a tagállamok nemzeti jogának hatálya alá tartoznak, a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy a tagállamok mindenestre továbbra is kötelesek tiszteletben tartani az uniós jogot mérlegelési mozgásterük gyakorlása során. Így a 2013. május 30-i F.-ítélet (C-168/13 PPU, EU:C:2013:358) 46. és 47. pontjában az átadási eljárás keretében a hatékony jogorvoslathoz való jogot, valamint a 2016. június 1-jei Bob-Dogi ítélet (C-241/15, EU:C:2016:385) 56. pontjában az európai elfogatóparancs kibocsátásának szakaszában biztosítandó bírósági védelmet illetően a Bíróság által kialakított elvekre hivatkozik.
- 17 E körülmények között a rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság) felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:
- „1) A [...] kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdésében foglalt »igazságügyi hatóság« és a [...] kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdésében foglalt »igazságügyi hatósági határozat« kifejezések az uniós jog önálló fogalmai?
- 2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: milyen kritériumok alapján határozható meg az, hogy a kibocsátó tagállam valamely hatósága ilyen »igazságügyi hatóságnak«, valamint hogy az e hatóság által kibocsátott európai elfogatóparancs ugyanilyen jellegű »igazságügyi hatósági határozatnak« minősül-e?
- 3) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: a svéd nemzeti rendőrségi hivatal a [...] kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdésében foglalt »igazságügyi hatóság« fogalmának hatálya alá tartozik-e, és ennél fogva az e hatóság által kibocsátott európai elfogatóparancs a [...] kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdésében foglalt »igazságügyi hatósági határozatnak«-nak minősül-e?
- 4) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén: a svéd nemzeti rendőrségi hivatalhoz hasonló valamely nemzeti rendőrségi hivatal kibocsátó igazságügyi hatóságként való kijelölése összeegyeztethető az uniós joggal?”

A sürgősségi eljárásról

- 18 A kérdést előterjesztő bíróság a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelemnek a Bíróság eljárási szabályzatának 107. cikkében előírt sürgősségi eljárásban történő elbírálását kérte.
- 19 E kérelem alátámasztására különösen arra hivatkozik, hogy K.M. Poltorak jelenleg meg van fosztva szabadságától, mivel arra vár, hogy ténylegesen átadják a svéd hatóságoknak.

- 20 Először is meg kell állapítani, hogy a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem a kerethatározat értelmezésére irányul, amely kerethatározat az EUM-Szerződés harmadik részének a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségére vonatkozó V. címe alá tartozik. A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem tehát képezheti sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás tárgyát.
- 21 Másodsor, a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében figyelembe kell venni azon körülményt, hogy az alapügyben érintett személy jelenleg meg van fosztva a szabadságától, és hogy további fogva tartása az alapeljárás kimenetelétől függ (2015. július 16-i Lanigan-ítélet, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 24. pont). A K. M. Poltorakkal szemben hozott fogvatartási intézkedést ugyanis – a kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott magyarázatok szerint – az érdekelttel szemben kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásával összefüggésben rendelték el.
- 22 E körülmények között az előadó bíró javaslatára, a főtanácsnok meghallgatását követően a Bíróság negyedik tanácsa 2016. augusztus 31-én úgy határozott, hogy helyt ad a kérdést előterjesztő bíróság azon kérelmének, hogy a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmet sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban bírálják el.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első három kérdésről

- 23 Együttesen vizsgálándó első három kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra kíván választ kapni, hogy az „igazságügyi hatóság” kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdésében szereplő fogalma az uniós jog önálló fogalma-e, és hogy a 6. cikk (1) bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló rendőrség a „kibocsátó igazságügyi hatóság” e rendelkezés értelmében vett fogalmába tartozik, így a szabadságvesztés-büntetést kiszabó ítélet végrehajtása céljából általa kibocsátott európai elfogatóparancsot a kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „igazságügyi hatósági határozatnak” lehet tekinteni.
- 24 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a kerethatározatnak az a célja – amint az különösen 1. cikkének (1) és (2) bekezdéséből, valamint (5) és (7) preambulumbekkezdéséből kitűnik –, hogy a kiadatásról szóló, 1957. december 13-i európai egyezményen alapuló, többoldalú kiadatási rendszert az igazságügyi hatóságok közötti, az elítéltek vagy gyanúsítottak büntető ítélet végrehajtása vagy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő, a kölcsönös elismerés elvén alapuló átadásának rendszerével váltsa fel (2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 75. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 25 A kerethatározat célja ily módon az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadásának új, egyszerűsített és hatékonyabb rendszerének bevezetése útján az igazságügyi együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása annak érdekében, hogy elősegítse az Unió azon célkitűzésének elérését, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének azon nagyfokú bizalomra épülő térségévé váljon, amelynek a tagállamok között fenn kell állnia (2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 26 Mind a tagállamok közötti kölcsönös bizalom elvének, mind pedig a kölcsönös elismerés elvének alapvető jelentősége van az uniós jogban, mivel lehetővé teszik egy belső határok nélküli térség létrehozását és fenntartását. Pontosabban a kölcsönös bizalom elve, különösen a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében mindegyik államtól megköveteli, hogy – kivételes körülményektől eltekintve – úgy tekintse, hogy az összes többi tagállam tiszteletben tartja

az uniós jogot, és különösen az uniós jog által elismert alapvető jogokat (2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 78. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 27 A kölcsönös elismerés elve, amely az igazságügyi együttműködés „sarokköveként” szolgál, a kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdése értelmében azt is magában foglalja, hogy a tagállamok főszabály szerint kötelesek végrehajtani az európai elfogatóparancsot. A végrehajtó igazságügyi hatóság ugyanis kizárólag a kerethatározat végrehajtás megtagadásának kötelező okait taxatíve felsoroló 3. cikkében, vagy a végrehajtás megtagadásának mérlegelhető okait taxatíve felsoroló 4. és 4a. cikkében előírt esetekben tagadhatja meg az ilyen elfogatóparancs végrehajtását. Ezenkívül az európai elfogatóparancs végrehajtását kizárólag a kerethatározat 5. cikkében kimerítő jelleggel felsorolt feltételekhez kötheti (2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 79. és 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 28 Mindazonáltal kizárólag a kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdése értelmében vett európai elfogatóparancsokat kell a kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően végrehajtani. A kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy az európai elfogatóparancs „igazságügyi hatósági határozatnak” minősül, ami megköveteli, hogy azt a kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „igazságügyi hatóság” bocsássa ki.
- 29 Ezen utóbbi rendelkezés értelmében a kibocsátó igazságügyi hatóság a kibocsátó tagállamnak az az igazságügyi hatósága, amely ezen állam joga szerint az európai elfogatóparancs kibocsátására illetékes.
- 30 Még ha – a tagállamok eljárási autonómiája elvének megfelelően – a kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése a tagállamok jogára hivatkozik is, meg kell állapítani, hogy ez a hivatkozás az európai elfogatóparancs kibocsátására hatáskörrel rendelkező igazságügyi hatóság kijelölésére szorítkozik. Ennélfogva az említett hivatkozás nem érinti magát az „igazságügyi hatóság” fogalom meghatározását.
- 31 E körülmények között az „igazságügyi hatóság” kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett fogalmának értelme és hatálya nem hagyható az egyes tagállamok értékelésére (lásd analógia útján: 2008. július 17-i Kozłowski-ítélet, C-66/08, EU:C:2008:437, 43. pont; 2010. november 16-i Mantello-ítélet, C-261/09, EU:C:2010:683, 38. pont).
- 32 Ebből következik, hogy az „igazságügyi hatóságnak” a kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdésében szereplő fogalma az Unió egészében önálló és egységes értelmezést követel meg, figyelembe véve – a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően – egyúttal e rendelkezés szövegét, kontextusát, valamint a kerethatározattal elérni kívánt célkitűzést (lásd analógia útján: 2016. július 28-i JZ-ítélet, C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 33 Ily módon a kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdését illetően meg kell állapítani, hogy az e rendelkezésben szereplő „igazságügyi hatóság” kifejezés nem szorítkozik kizárólag a tagállami bírák vagy bíróságok kijelölésére, hanem megengedi, hogy – tágabb értelemben – a hatálya alá tartozzanak az érintett jogrendben az igazságszolgáltatásban részt venni köteles hatóságok is.
- 34 Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy az „igazságügyi hatóságnak” az említett rendelkezésben szereplő fogalmát nem lehet akként értelmezni, hogy az lehetővé teszi azt is, hogy valamely tagállam rendőrsége annak hatálya alá tartozzon.
- 35 Elsősorban, az „igazságügyi” kifejezés – általános jelentésében – nem a rendőrségekre vonatkozik. Ez a kifejezés ugyanis az igazságszolgáltatásra utal, amelyet – amint azt a főtanácsnok indítványának 39. pontjában megjegyezte – a hatalmi ágak elválasztása jogállamiság működésére jellemző elvének megfelelően meg kell különböztetni a végrehajtó hatalomtól. Ily módon igazságügyi hatóságok alatt hagyományosan az igazságszolgáltatásban részt vevő hatóságokat kell érteni, eltérően többek között a közigazgatási hatóságoktól vagy rendőrségektől, amelyek a végrehajtó hatalomba tartoznak.

- 36 Másodsorban, a kerethatározat 6. cikke (1) bekezdésének ezt az értelmezését alátámasztja e rendelkezés kontextusa.
- 37 Egyrészt az EU 31. cikkben előírt, büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködést meg kell különböztetni az EU 30. cikkben előírt rendőrségi együttműködéstől.
- 38 Másrészt, a kerethatározattal összefüggésben az „igazságügyi hatóság” fogalmát akként kell érteni, hogy az a rendőrség kivételével a tagállamok büntető igazságszolgáltatásában részt vevő hatóságokra terjed ki.
- 39 E tekintetben a Bíróság megállapította, hogy a tagállamok közötti, a kerethatározatban előírt átadási eljárás egészének – a kerethatározatnak megfelelően – bírósági felülvizsgálat alatt kell sorra kerülnie, így az európai elfogatóparanccsal kapcsolatos határozatok részesülnek minden, az ilyen jellegű határozatokra jellemző garanciában (lásd ebben az értelemben: 2013. május 30-i F.-ítélet, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, 39. és 46. pont).
- 40 Konkrétan a kerethatározat (8) preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtásaként hozott határozatokat megfelelően ellenőrizni kell, ami azt jelenti, hogy annak a tagállamnak az igazságügyi hatósága határoz az átadásról, amelyben a keresett személyt elfogták. Egyébiránt a kerethatározat 6. cikke előírja, hogy igazságügyi hatóság hozza nemcsak ezt a határozatot, hanem az elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó határozatot is. Szintén igazságügyi hatóság eljárását igénylik az átadási eljárás egyéb szakaszai, úgymint a keresett személy kihallgatása, a személy fogva tartásáról vagy ideiglenes átszállításáról szóló határozat (lásd ebben az értelemben: 2013. május 30-i F.-ítélet, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, 45. pont).
- 41 Ebben a kontextusban a kerethatározat 7. cikke feljogosítja a tagállamokat, hogy – az e rendelkezésben előírt feltételekre is figyelemmel, továbbá ha az az igazságszolgáltatási rendszerük megszervezése következtében szükségesnek bizonyul – az európai elfogatóparancsok továbbításával és fogadásával kapcsolatban nem igazságügyi hatóságot, azaz egy központi hatóságot vegyenek igénybe.
- 42 Márpedig noha valamely tagállam központi rendőrségei beletartozhatnak a „központi hatóság” e cikk értelmében vett fogalmába, a (9) preambulumbekkezdéssel összefüggésben értelmezett e cikkből kitűnik, hogy egy ilyen központi hatóság bevonása továbbra is a hatáskörrel rendelkező igazságügyi hatóságoknak nyújtott gyakorlati és igazgatási segítségre korlátozódik. Ily módon a kerethatározat 7. cikkében kínált lehetőség nem terjedhet addig, hogy lehetővé tegye a tagállamoknak, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátására irányuló határozatot illetően hatáskörrel rendelkező igazságügyi hatóságokat e központi hatósággal helyettesítsék.
- 43 Harmadsorban meg kell állapítani, hogy szembe menne a kerethatározat által elérni kívánt és a jelen ítélet 24–27. pontjában felidézett célkitűzésekkel a kerethatározat 6. cikke (1) bekezdésének olyan értelmezése, amely szerint a rendőrségek is e rendelkezés hatálya alá tartoznak.
- 44 Ily módon a kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdésében rögzített kölcsönös elismerés elve – amelynek értelmében a végrehajtó igazságügyi hatóság köteles végrehajtani a kibocsátó igazságügyi hatóság által kibocsátott elfogatóparancsot – azon az előfeltevésen alapul, hogy valamely igazságügyi hatóságot bírósági felülvizsgálat gyakorlása céljából vonták be az európai elfogatóparancs végrehajtásába.
- 45 Márpedig egy elfogatóparancsnak a rendőrséghez hasonló, nem igazságügyi hatóság általi kibocsátása nem szolgálhat a végrehajtó igazságügyi hatóság számára olyan biztosítékként, hogy ennek az európai elfogatóparancsnak a kibocsátása ilyen bírósági felülvizsgálatban részesült, ennél fogva pedig nem lehet elegendő a magát a kerethatározat alapját képező és a jelen ítélet 25. pontjában említett, a tagállamok közötti nagyfokú bizalom igazolásához. E tekintetben nem bír relevanciával a végrehajtó hatalom keretében a rendőrség konkrét szervezete és esetleges autonómiájának mértéke.

- 46 Ebből következik, hogy az „igazságügyi hatóságnak” a kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett fogalmát akként kell értelmezni, hogy a rendőrségek nem tartoznak e fogalomba, így a rendőrségek által kibocsátott európai elfogatóparancs nem tekinthető a kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „igazságügyi hatósági határozatnak”.
- 47 Ezt az értelmezést nem kérdőjelezi meg az, hogy – amint azt a svéd kormány a Bírósághoz benyújtott észrevételeiben említette – az alapeljárásban szóban forgó rendőrség kizárólag bírósági eljárás végén valamely bíróság által hozott, jogerőre emelkedett ítélet végrehajtásának szűk keretében rendelkezik hatáskörrel.
- 48 A Bírósághoz a svéd kormány által benyújtott információkból ugyanis kitűnik, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátásával kapcsolatos határozat meghozatala végső soron az alapeljárásban szóban forgó rendőrség, nem pedig valamely igazságügyi hatóság feladata.
- 49 Egyfelől ez a rendőrség nem a szabadságvesztés-büntetést kiszabó ítéletet elfogadó bíró, hanem büntetés-végrehajtási szolgálatok kérésére bocsátja ki az európai elfogatóparancsot.
- 50 Másfelől az alapeljárásban szóban forgó rendőrség mérlegelési mozgástérrel rendelkezik az európai elfogatóparancs kibocsátását illetően, mivel kizárólag ő rendelkezik hatáskörrel az annak kibocsátásával kapcsolatban a kerethatározatban előírt feltételek teljesülésének ellenőrzésére, valamint a szóban forgó különféle érdekek, köztük az érintett személy érdekeinek értékelését követően annak eldöntésére, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátása arányos jelleggel bír.
- 51 Márpedig figyelemmel a svéd kormány által a Bíróságnak nyújtott információkra, ez a mérlegelési mozgástér hivatalból nem képezi bírósági felülvizsgálat tárgyát.
- 52 A fenti megfontolások összességére figyelemmel az első három kérdésre azt a választ kell adni, hogy hogy az „igazságügyi hatóság” kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdésében szereplő fogalma az uniós jog önálló fogalma, és hogy a 6. cikk (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy a svéd rendőrségi hivatalhoz hasonló rendőrség nem tartozik a „kibocsátó igazságügyi hatóság” e rendelkezés értelmében vett fogalmába, így a szabadságvesztés-büntetést kiszabó ítélet végrehajtása céljából általa kibocsátott európai elfogatóparancsot nem lehet a kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „igazságügyi hatósági határozatnak” tekinteni.

A negyedik kérdésről

- 53 Az első három kérdésre adott válasz ismeretében nem szükséges megválaszolni a negyedik kérdést.

A jelen ítélet időbeli joghatásainak korlátozásáról

- 54 A tárgyaláson a holland kormány és az Európai Bizottság azt kérte a Bíróságtól, hogy korlátozza időben a jelen ítélet joghatásait abban az esetben, ha azt állapítaná meg, hogy a svéd rendőrségi hivatalhoz hasonló rendőrség nem tartozik az „igazságügyi hatóság” kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett fogalmába. Lényegében azokra az esetleges következményekre hivatkoztak, amelyekkel a jelen ítélet azokra az ügyekre nézve járhat, amelyekben az e rendelkezés értelmében „igazságügyi hatóságnak” nem minősülő valamely hatóság bocsátott ki európai elfogatóparancsot.
- 55 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azon értelmezés, amelyet a Bíróság valamely uniós jogszabály kapcsán fejt ki az EUMSZ 267. cikkben ráruházott hatáskör gyakorlása során, megmagyarázza és pontosítja e szabály hatályát és jelentőségét, amely szerint azt a hatálybalépésének időpontjától értelmezni és alkalmazni kell, illetőleg értelmezni és alkalmazni kellett volna. Ebből következik, hogy az így értelmezett szabályt a bíróság alkalmazhatja, és azt alkalmaznia kell az értelmezés iránti kérelemről határozó ítélet kihirdetése előtt keletkezett és

létrejött jogviszonyokra is, ha egyébként teljesülnek azon feltételek, amelyek lehetővé teszik az említett szabály alkalmazására vonatkozó pernek a hatáskörrel rendelkező bíróságok előtti megindítását (2014. szeptember 17-i Liivimaa Lihaveis ítélet, C-562/12, EU:C:2014:2229, 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 56 A Bíróság csak kivételesen, az uniós jogrendhez szorosan hozzátartozó jogbiztonság általános elvének alkalmazása útján korlátozhatja bármely érdekelt azon lehetőségét, hogy a jóhiszeműen létrejött jogviszonyok vitatása céljából a Bíróság által értelmezett rendelkezésre hivatkozzon. A Bíróság az érdekelték jóhiszeműségére és a súlyos zavarok kockázatának fennállására vonatkozó két alapvető feltétel teljesülése esetén dönthet e korlátozásról (2014. február 27-i Transportes Jordi Besora ítélet, C-82/12, EU:C:2014:108, 41. pont; 2016. szeptember 22-i Microsoft Mobile Sales International és társai ítélet, C-110/15, EU:C:2016:717, 60. pont).
- 57 A jelen ügyben többek között a – jelen ítélet 13. pontjában említett – 2008. október 21-i tanácsi értékelő jelentésből kitűnik, hogy a Tanács korábban az „igazságügyi hatóság” kijelölésének követelményével összeegyeztethetetlenként bírálta európai elfogatóparancsoknak az alapeljárásban szóban forgó rendőrség általi kibocsátását. E körülmények között nem tekinthető úgy, hogy a Svéd Királyságot az uniós rendelkezések hatályával kapcsolatos objektív és jelentős bizonytalanság indította az uniós jognak nem megfelelő magatartásra.
- 58 E körülmények között nincs szükség a jelen ítélet időbeli hatályának korlátozására.

A költségekről

- 59 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

Az „igazságügyi hatóság” a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdésében szereplő fogalma az uniós jog önálló fogalma, és a 6. cikk (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy a Rikspolisstyrelsenhez (nemzeti rendőrségi hivatal, Svédország) hasonló rendőrség nem tartozik a „kibocsátó igazságügyi hatóság” e rendelkezés értelmében vett fogalmába, így a szabadságvesztés-büntetést kiszabó ítélet végrehajtása céljából általa kibocsátott európai elfogatóparancsot nem lehet a 2009/299 kerethatározattal módosított 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „igazságügyi hatósági határozatnak” tekinteni.

Aláírások